

De Rechtbank van Eerste Aanleg te **DENDERMONDE** zeventiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van **25 februari 2004** het hiernavolgend **VONNIS** gewezen :

Notitienummer 66.74.725/97/26

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN :

1. _____, handelaar, geboren te _____ op _____, wonende te _____ ;
2. _____, marktkraamster, geboren te _____ op _____ wonende te _____ ;

Beklaagd van : te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- Bij inbreuk op artikel 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedebouw (*feiten tot en met 24 maart 1997*)
- *en vanaf 25 maart 1997* geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet,

- *feiten vanaf 1 mei 2000* strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1, 1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

in casu :

De eerste :

A. op niet nader te bepalen data in de periode vanaf 22 oktober 1991 tot 13 oktober 1997 (stuk 26) :

het plaatsen van een houten constructie met zadeldak, van ongeveer 2 meter op 2 meter (stuk 61) ;

B.

1. **de eerste** : vanaf niet nader te bepalen datum in de periode vanaf 22 oktober 1991 tot 13 oktober 1997 (plaatsen constructie) tot en met datum der dagvaarding en

de tweede : vanaf 12 februari 1998 tot de datum van het bevel tot dagvaarding (stuk 50)

de in sub A omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben ;

2. **de eerste** : vanaf 22 oktober 1991 tot de datum van het bevel tot dagvaarding (stuk 64) :

de tweede : vanaf 12 februari 1998 tot de datum van het bevel tot dagvaarding (stuk 50) :

het in stand houden van een verharding met grind van ongeveer 25 meter op 9 meter (stuk 61) ;

3. **de eerste** : vanaf 22 oktober 1991 tot de datum van het bevel tot dagvaarding (stuk 64) :

de tweede : vanaf 12 februari 1998 tot de datum van het bevel tot dagvaarding (stuk 50) :

het in stand houden van een houten aanlegsteiger met een lengte van ongeveer 13 meter en breedte van ongeveer 1,50 meter (stuk 61).

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen **A, B1, B2 en B3** de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van eenzelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:
ligging:

aard en oppervlakte: poel, 4 ha 70 a 70 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

geboren op en

geboren op wonende te

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van inbreng d.d. 02/02/1998 ontvangen op 08/02/1998.

Gezien de processen-verbaal.

Gehoord het Openbaar Ministerie in haar voordracht van de zaak en in haar eis.

Gehoord de beide beklaagden in hun en verdediging, vertegenwoordigd door Mr. advocaat te

Gelet op het tussenvonniss van 22/10/2003.

In antwoord op de vraag van het Openbaar Ministerie gericht aan de stedenbouwkundige inspecteur werd summier geantwoord: *“Er is m.i. geen enkele aanwijsbare reden om de herstellvordering te herzien, aangezien de constructies nog steeds vreemd blijven aan de bestemming.....”*.

De afdeling “Natuur” aan wie de stedenbouwkundige inspecteur nogmaals om advies verzocht is even summier : *“ Alles dient verwijderd te worden. De verwijdering van hok, grindweg en aanlegsteiger kunnen enkel voordelig uitdraaien voor de natuur.”*

Dat op geen enkele wijze werd voldaan aan de vraagstelling geformuleerd in het voormelde tussenvonniss, namelijk *“ dat het gevorderde herstel terzake de grondverharding én de steiger van aard zou zijn de natuur zoals deze zich thans heeft kunnen verder ontwikkelen meer schade zou toebrengen dan herstel ..”* .

Het behoort niet aan de rechtbank om de opportuniteit van de gevorderde herstelmaatregel te beoordelen.

De rechtbank heeft wel de taak om de externe en interne wettigheid van de gevorderde herstelmaatregel te onderzoeken. Met betrekking tot de interne wettigheid betekent dit dat dient te worden nagegaan of de herstelmaatregel uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening werd genomen.

Met betrekking tot het gevorderd herstel van de verharding met grind van ongeveer 25 op 9 m, welke volgens de beklagde volledig overgroeid is en derhalve volledig geïntegreerd in de natuur is de rechtbank van oordeel dat het uitgraven van de verharding de natuur meer schade zal toebrengen.

Hetzelfde dient gesteld te worden met betrekking tot de houten aanlegsteiger, welke eveneens, zoals blijkt uit de op de terechtzitting van 28/01/2004 volledig geïncorporeerd werd in het landschap.

Dat de verwijdering van de verharding met grind en de houten aanlegsteiger terzake kennelijk onredelijk is en niet meer vereist is om de sporen van het misdrijf te doen verdwijnen.

Gezien de hiernavolgende artikelen :

Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 182, 184, 185, 189, 190, 194;

Wetboek van strafrecht, art. 40, 65, 66, 50;

Wet van 29 maart 1962 art. 44§1,1°, 64 eerste, tweede en laatste lid, 65; Decreet van 22 oktober 1996 art. 42§1,1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid, 68; Decreet van 18 mei 1999 art. 2, 99§1-1°, 146al.1-1°, 147, 149, 204;

Wet van 5 maart 1952, art. 1, gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art. 1;

Wet van 1 augustus 1985, art. 28 en 29, gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art. 3, Wet van 22 april 2003, K.B. 18 december 1986 art. 58, gewijzigd K.B. van 19 december 2003;

Wet van 28 juli 1992, art. 71; K.B. van 23 december 1993, art. 1 en 2 tot wijziging art. 91 van K.B. 28.12.1950; K.B. 11.12.2001;

EG Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17.06.1997;

EG Verordening nr. 974/98 van de Raad van 03.05.1998;

Eurowet 78 d.d. 26.06.2000 art. 2, 3, 4, 6 en 9; K.B. 20.07.2000;

Eurowet 77 d.d. 30.06.2000 art. 3; K.B. 20.07.2000;

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK, rechtdoende op tegenspraak :

Met betrekking tot de herstellvordering geformuleerd door de stedenbouwkundig inspecteur op 8 september 1998, **BEVEELT** de rechtbank de **verwijdering van de houten constructie met zadeldak en het staken van het gebruik (recreatie)**.

Bepaalt de termijn voor het uitvoeren van de herstelmaatregel op **8 maand**, te rekenen vanaf de dag waarop onderhavig vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden.

Zegt voor recht, dat na het verstrijken van deze termijn van uitvoering op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur, door elk der veroordeelden een dwangsom zal verschuldigd zijn van € 123,95 per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de voormelde herstelmaatregel.

Wijst het meer en anders gevorderde af als ongegrond.

Veroordeelt de beide beklaagden SOLIDAIR tot de kosten van deze instantie in geheel begroot op TWEE EURO NEGENENNEGENTIG EUROCENT.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
VIJFENTWINTIG FEBRUARI TWEEDUIZEND EN VIER.

Aanwezig :

ondervoorzitter, alleenrechtsprekend rechter in strafzaken;
substituut-procureur des Konings;
griffier.